בשבוע האחרון

במטוס שטס מניו־יורק לתל־אביב ישב ידידי ליד אזרח אמריקאי (לא ברור אם היה יהודי או לא), שהחליט לבקר בישראל. הם שוחחו שיחת־נימוסים וידידי שאל את האמריקאי איפה הוא יתאכסן בביקורו בארץ. האמריקאי אמר שהמליצו לו על מלון קרלטון בתל־אביב וזה מה שהוא הזמין.

אתה מכיר את המלון הזה, שאל האמריקאי את ידידי. כן, השיב הידיד. זה מלון נחמד מאוד והוא יושב על שפת־הים ממש. כאן פלט האמריקאי אנחה גדולה ואמר: „אני כל־כך אוהב לטייל ברגל על שפת־הים. האם אתה חושב ששילטונות־הצבא יתנו לי אישור לכך?"

ידידי הבטיח לו שהעניין יסודר מייד וה־אמריקאי היה מאושר לגמרי מהמזל שהאיר לו פנים והפגיש אותו במטוס בדרך לישראל, עם אישיות שיכולה לסדר רישיון לטיול על שפת־הים.

● ● ●

השבוע קיבלתי שתי גלויות מידידים בחו"ל. אחת נשלחה אלי מלונדון והשניה מניו־יורק. כל אחת מהן, כנראה, מסמלת משהו חשוב שיש למדינה הזאת להציע. נראה אם תנחשו איזו גלויה התקבלה מאיזו מדינה.

● ● ●

אתם זוכרים את הפינה „לא ייאמן כי יסופר", שאני משבצת פה ושם במדורי, ובה אני מספרת דברים, שלפי מיטב ידיעתי לא קורים לאף בן־אדם נורמאלי, מלבד לי עצמי ולכמה מחברי.

מייד אחרי שאני מפרסמת קטע במדור זה, אני מקבלת כמה שיחות־טלפון שבהן אומרים לי אנשים: „רניאלה, שוב את והשטויות שלך?"

אם אתם זוכרים היטב, בשתי הפעמים האחרונות אפילו הבאתי הוכחות חותכות לעניין הזה של החבר שלי, שבמשך שנה שלמה הישקה את צמח־הפלסטיק שלו ולא הבין בשום אופן למה הוא לא גדל.

עכשיו יש סיפור חדש.

חברה שלי, בחורה מאוד נחמדה, עיתונאית ירושלמית, העוסקת בעיקר בפוליטיקה, החליטה לעבור לגור בתל־אביב. היא שמעה שבתל־אביב יש איזו דירה זולה למכירה ושמעה שאני יודעת פרטים על הדירה. העיתונאית הנחמדה והאינטליגנטית, שאגב נראית כמו בן־אדם לגמרי יציב, טילפנה אלי ושאלה אותי לפרטים.

כמה מטרים יש בדירה? באיזו קומה היא? כמה חדרים? איזה שכנים יש? כשעניתי על כל השאלות והיה ברור שהדירה דווקא מתאימה לה, היא פתאום נזכרה ושאלה: מה מיספר הבית? מס' 11 עניתי לה. נשמעה

נהמה של כאב מהצד השני ואני, שה־ספציאליטה שלי זה דאגות, שאלתי בפחד: מה קרה? נפלת? קיבלת מכה? לאו ענתה לי העיתונאית האינטליגנטית שעוסקת בפולי־טיקה. אני בשום אופן לא יכולה לגור בבית שמיספרו 11 או 7, כי האסטרולוגית שלי לא מרשה לי.

מאחר והיה שקט מוחלט מהצד שלי של הקו, כי עכשיו הגיע תורי להתיישב על הריצ־פה ולקבל הלם־שתיקה, היא אמרה שהיא מצטערת שבילבלה לי את המוח, אבל היא רוצה לשאול עוד שאלה: אולי זה 11 א' או משהו כזה, כי אז היא יכולה לדבר עם האסט־רולוגית ולקבל אישור.

אמרתי שלום רפה והלכתי לנוח שעה־שע־תיים. עכשיו בעצם אני מחכה לפסק־הדין של האסטרולוגית, אם להמשיך לתת פרטים על הדירה בתל־אביב.

כן, אני יודעת שאי־אפשר להאמין לסיפור הזה, אבל זה קרה. שמה של העיתונאית שמור במערכת, למי שלא יוכל להירדם בלילה בלי הוכחות.

● ● ●

נכון שאין טעם לכתוב משהו אחרי הקטע הזה וכל מה שאתם רוצים לעשות זה ללכת לנוח? אז זה הכל להיום.

קוראים כותבים

אנחנו, בעלי המדורים בעיתונות, היינו פעם סתם אנשים. אחר כך מישהו שם לב שיש לנו נקודת־מבט אחרת על דברים, או שאנחנו כותבים בצורה אחרת מכולם, או שיש לנו הומור, או כושר אסוציאטיבי. נתנו לנו מקום קבוע בעיתון והתחלנו לכתוב באופן רצוף.

במשך הזמן קיבלנו תגובות. אנשים אמרו לנו: „איזה יופי כתבת בשבוע שעבר," או „איך חשבת על זה בכלל?" וגם אמרו לנו לפעמים: „כל השבוע אני מחכה למדור שלך," וכך, בלי לשים לב, התחלנו לחשוב — כן, גם הצנועים שביניינו — שאנחנו עושים משהו שלא כל אחד יכול לעשות. אחר כך גם משלמים לנו משכורת וזה כבר עושה מכל העניין מיקצוע.

בגלל כל האמור לעיל, אני לא יודעת אם לשמוח או להתעצב כשאני פוגשת כחור שיש לו מיקצוע — הוא פקיד בחברת־תעופה — וחוץ מהמיקצוע שלו יש לו גם נקודת־מבט אחרת על החיים ויש לו הומור והוא גם כותב יפה. הבחור המקסים הזה, ששמו בישראל מנשה דוידי, הלך ברחוב, קרה לו מה שקרה, כתב על זה קטע ו... שלח לי.

תקראו ותשפטו בעצמכם, ותגידו לי אם אני צריכה לשמוח שהבחור כותב כל־כך יפה, או שאני צריכה לדאוג שהוא או אחרים במוהו, פתאום יום אחד יחטפו לי את הפרנסה שלי.

הנה הקטע של מנשה דוידי:

קיץ, צהרים.

השמש כמו עוד רגע נופלת על ראשי. חם ואני פוסע באלנבי פינת גאולה. משמאל האבטלה, מימין האינפלציה. המשאירה לי רק עצם מהסטייק, מא־חורי האינתיפאדה וממולי שברים של אנשים כאלה, שבינם לבין עצמם יש להם בעיות של קואליציה, כאלה המספ־רים לך במבט אחד את סיפורו של הזמן.

יורד משפת המדרכה לא לפני ש־הצצתי באיש שברמזור הנראה גם צועד וגם ירוק. ירדתי מהשפה ופעמיי לחצות. צעד, צעד ועוד צעד טרחת! אדום! ניסה לדפוק אותי הממזר, רצה לתפוס אותי מניף רגליים באדום. הא! נכון חם, אבל החיים פה בעמורה חידדו לי ת'חושים ידידי. גם כשאני ישן אני ער, תבדוק!

רמזור אדום, איש עומד ואני איתו, אפילו באותה הפוזה, חי נפשי. „היי!" אני שומע מאחור פעם ופעמיים, „הלו!" מוסיף הקול. משהו בתוכי אומר לי שאלי קורא הטון הלא־סימפטי, אבל אני לא זורק מבט. „היי היי! אתה!" לועג שוב הקול. רק משרת־ציבור, חשבתי בליבי, פונה בבוז תהומי כזה אל ציבורו. הרי חברים שלי מדברים הרבה יותר יפה.

אני מפנה ראשי. אוי! אשר יגורתי בא לי. נעשה לי קצת יותר חם כשהוא, השוטר, מטרים ספורים מאחורי, מצביע עלי כמו מורה על דרדק. „לכאן!" פקד, מבטו מלווה את אצבעו לשפת־המדרכה. נעלבתי, עשיתי אחורה פנה, צעד וחצי והנה אני נוגע ברגלי בשפת־המדרכה. חשבתי שהנה הוד רוממותו השוטר יראה בנסיגתי את כבודו האבוד וזהו. הרגשתי יותר חם, מפני שכעת גם ראיתי אותה על ידו, נקבה ישראלית מצוייה ואם שוטר עברי כשלעצמו הוא מיקרה לא קל, אז שוטר עברי כשעל ידו נקבה הוא סדום.

„בוא! בוא" אמר, צעק, „אמרתי לך לעלות" זעם לעומתי מצביע על השפה, „פה!" מסמן את הנקודה ברגלו, ככה! מה אני משאית! פה, שם, כל כך עקרוני! סנטימטרים זהו כל חטאי! החזרנו את כל סיני והמפכ"ל הזה מתעקש על כמה סנטימטרים לא שלו. דחילק, אמרתי, חם, אחרים מסביבנו מול האף באדום „אשכרה" עוברים, היית מאחור אני אומר לו, קובע, הלא ראית! האיש היה ירוק – חציתי, הוף נהיה אדום עמדתי, מה תרשום בדו"ח! שהבן־אדם עמד באדום!

„תוציא! תוציא!" אומר הבן של אלוהים ואני מבין שכוונתו תעודת־הזהות. פטישים הלמו ברקותיי, דימיתי לעצמי שהארנק בכיסי הוא לפחות אקדח, שלפתי־יריתי לו תעודת־זהות, „יאללה," קנס שיהיה קנס, מה לעשות אני רק ציבור.

„אההה," יצא לו מהמלתעות, תוך שהוא מביט בפרטיי האישים מאד. „אהה, וקנין – ועוד גרוש, תגיד – אני לא עצרתי אותך פעם!" הציבור עונה בלאו מוחלט, „אין לך קרוב־מישפחה שנעצר על השוד של הצורף!" אפילו אפרודיטה שעל ידו כבר מזיעה, הוורידים לוחצים בי להתפוצץ, אבל – זוכר את כבוד החוק שמגן על הציבור. לא, אני משיב, „אתה לא מסתובב בשכונת־התיקווה! אתה כל כך מוכר לי, בחייך!" „אפילו אם זו מצלמה נסתרת מספיק! לא עצרת אותי ויש לי רק אמא ואחות והן לא מסתובבות בשכונת־התיקווה, אתה יודע מה!" פתאום תפסתי את המצב, „רשום! בבקשה, רשום דו"ח מה יכול להיות! אני מת לדו"ח. רשום! קדימה! בעצם," הוספתי לתומי „בעצם – יכול להיות, אולי אני איך שהוא, פעם במאה יום אני הולך לאכול שם בשכונה, אתה יודע, על האש משהו, אתה יודע, כמו כולם."

„בסביבות של אווזי?" שאל, „בדיוק!" אני עונה, „רק שם אני אוהב לאכול." עיניו אורו! „ידעתי שאני מכיר אותך מאיזה מקום, פרצופים אני לא שוכח!" תוך כדי כך שם בידי את תעודת־הזהות מבלי לרשום מילה, „לך!" ציווה, „לך! בגללך הפסדנו כבר כמה ירוקים!"

אולי תנועותיה חסרות־המנוחה של הנקבה הן שלחצו עליו לחפש חשוד אחר ואולי נגמרה לו הטיפשות למר חוק, כך או כך עבורי כבר לא היה חשוב דבר, בירוק הבא זינקתי, פניתי לרחוב צדדי, נכנסתי לחצר מזדמנת, קפצתי שתי גדרות ונעלמתי. עדיין לא יודע ממי אבל מה שבטוח נעלמתי.

ביננו אני אומר: לא עצרו אותי, לא ביישו אותי והרי יכול היה לעשות בי חיפוש באמצע הרחוב ומה עם המישפט שיכול היה להיות והדו"ח! ועורך־דין היה עולה לי! חייב אני להודות שהפעם אלילת־המזל היתה לצידי, עבור פחות מזה כבר ירו באנשים, מה שלא הבנתי זה: אם הציבור שומר על החוק, מי שומר על הציבור?